

ΑΝΩ ΚΑΤΩ

ΕΤΟΣ Α

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΔΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ ΑΡΙΘ. 9

ΑΡΙΘ. 4

Ἡ συνδρομὴ ἐτησίᾳ καὶ προπληρωτέα διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν δραχμὰς 5 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φράγκι χρυσῷ 5
Ἄγγελαι καὶ εἰδοποιήσεις καταχωρίζονται εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα πρὸς 50 λεπτὰ ὁ στίχος

Διευθυντής: ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΣΚΛΗΡΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗΝ 27 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1895

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΕΠ. 5

Πρὸ τοῦ καθρέπτου του
(κατὰ τὴν πρῶταν τῆς 17ης Ἀπριλίου)

Η ΑΠΟΧΩΡΗΣΙΣ

Μέσα συνέντευξις . . . μέσα εις τὸ βουρκο

— Τὸ νέον κόμμα — Ἡ διαθήκη τοῦ
πρώην πρωθυπουργοῦ. — Ὁ κ.

Παναγιωτίδης τί δουλεῖ;
Ὁ καμὴ εἰς τὸ ἐξῆς.

Ὁ Παναγιωτίδης ἦτο ὁ μόνος ἄνθρωπος τοῦ κόμματος ὅστις ἠδύνατο σαφῶς καὶ καθαρῶς νὰ μὲ πληροφορήσῃ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν δηλώσεων τοῦ κ. Τρικούπη αἱ ὁποῖαι ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰς ἐφημερίδας κατ' αὐτάς.

Ἄλλὰ ποῦ νὰ τὸν εὔρω τὸν εὐλογημένον αὐτόν; Τὸν ἀνεζήτησα εἰς τὸ *μυροπωλεῖον* τοῦ κ. Συράκου, εἰς τοὺς εὐώδεις κήπους τῶν Πατησίων, εἰς τὰ *λουτρά* τοῦ Φαλήρου, εἰς τῆς Στέλλας, εἰς τὰ Ὀθωμανικά, παντοῦ ὅπου συχάζει ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ ἀλλ' οὐδαμοῦ ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀνακαλύψω.

Μάτην ἠρώτησα, ἕνα σπασμένο *μπάριο* τὸ ὁποῖον συνήνητησα καθ' ὁδόν, μάτην ἐζήτησα τὰ ἔχνη τῶν *ποδῶν* του ἐπὶ πολλῶν ταπήτων μὴ ἐξαιρουμένου οὐδὲ τοῦ ἐκρινοῦ τοιοῦτου τῆς γῆς.

Ὅλα καὶ τὰ ἐμψυχα καὶ τὰ ἄψυχα τὴν αὐτὴν μού ἐδωσαν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν. Αἶφνης ἐνῶ κατηρχόμην τοῦ Σταδίου καὶ ἐκεῖ παρὰ τὴν γέφυραν, ἤκουσα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν Ἰλισσὸν μίαν φωνὴν καθαράν, διαυγῆ νὰ μὲ καλῆ.

Ἐκυψα ἀπὸ τῆς γεφύρας καὶ παρετήρησα.

Τίποτε ἄλλο δὲν ἐφαίνετο ἐπὶ τῶν ξηρῶν ὄχθων τοῦ ποταμίσκου οὔτε μέσα εἰς τὰ ἀβυθῆ νερά του πλην ὀλίγων βατράχων οἵτινες ἐπήδων χαριεντιζόμενοι καὶ κάζοντες ὅλοι πρὸς ὠρισμένον μέρος.

— Ἐδῶ εἶμαι! ἐδῶ! ἐπανελάθεν ἡ φωνὴ τοῦ Παναγιωτίδου.

Ἄλλὰ ποῦ;

— Νά! ἐδῶ ποῦ ἔρχονται οἱ βάτραχοι!

Ἐκύτταξα προσεκτικώτερα.

Εἰς μίαν ἄκραν καὶ κάτωθεν ἐνὸς δενδρυλίου ἀνεκάλυψα τὴν κεφαλὴν τοῦ δεινοῦ δημοσιογράφου.

Κατῆλθον ἐσπευσμένως.

Ἄλλὰ μού ἦτον ἀδύνατον νὰ τὸν . . . πλησιάσω!

Ἦτο χωμένος μέχρι τοῦ λαιμοῦ ἐντὸς παχυτάτου βουρκοῦ καὶ ἐφύσα ἠδονικῶς γύρωθεν του τὰ ὡς μουσταλευριὰ νερά τοῦ Ἰλισσοῦ ἐνῶ οἱ βάτραχοι ἔτρεχον καὶ

τὸν ἠσπάζοντο, καὶ τὸν ἐδάγκωνον, καὶ τὸν ἐγλυφον εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς ταῖς πλάτες, παντοῦ.

— Καλὲ τί ζητεῖς αὐτοῦ μέσα, τοῦ εἶπα;

— Τί ζητῶ; Κάνω τὸ ἐωθινὸν *μπάριο* μου. . . . Αὐτό, φίλε μου, γίνεται κάθε μέρα καὶ ἄς λέν ὅτι θέλουν ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι. . . . *παστρικός*.

— Μὰ ἐγὼ σὲ γυρεύω ἀπὸ τὸ πρωῒ!

— Νά ποῦ μὲ ἤυρες! . . . Τί μὲ θέλεις.

— Θέλω νὰ μού πῆς γιὰ τὰς δηλώσεις!

— Ποιὰς δηλώσεις, ἀδερφέ, μού εἶπε μὲ καταφανῆ δυσἀρέσκειν βυθίσας τὴν κεφαλὴν του ἐντὸς τοῦ βουρκοῦ . . . γιὰ κρασί θὰ μού μιλήσης πρωῒ-πρωῒ.

— Ὅχι, μάτιχ μου! δὲ θέλω νὰ πῶ γιὰ ταῖς δηλώσεις τῶν *ὄντων*, ἀλλὰ γι' αὐτὲς ποῦκαμε ὁ κ. Τρικούπης.

— Ἐ! σ' ἄρεσαν;

— Πολύ! μὰ δὲν ξέρω ἂν ἦνε σωστές.

— Σωστές εἶνε.

— Μὰ ἡ μὲ ἀναιρεῖ τὴν ἄλλη.

— Δὲν πειράζει! ἐδῶ γίνονται κάθε μέρα τόσες *ναυρέσεις* κ' ἡ δικὴ μας σοῦκανε ἐντύπωσι;

— Δὲ σοῦ λέω. . . . Καὶ τὸ νέο κόμμα ποιὸν ὄχη ἀρχηγό;

— Ἄν δὲ δεχθῆ ὁ Σακουλῆς, τὴν ἀρχηγεία θὰ τὴν πάρῃ ὁ Σιμόπουλος.

— Καὶ ποιὸς θὰ ἦνε ὁ σκοπὸς του;

— Νὰ φάη. . . . τὴν Κυβέρνησι.

— Εἴρεις ποιοὶ θὰ τὸ ἀποτελοῦν;

— Εἶνε ὁ Σιμόπουλος, ὁ Ἀνάργυρος ὁ Σιμόπουλος, ὁ Ἀργύρης ὁ Σιμόπουλος, ὁ Ἀργυρὸς ὁ Σιμόπουλος, καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀκόμα.

— Θὰ λέγεται καὶ αὐτὸ κόμμα τοῦ Σωτήρα;

— Βέβαια! ἀλλὰ τοῦ ἀργυροῦ Σωτήρα, καθὼς καὶ σὺ καταλαβαίνεις.

— Δὲ μού λές ὁ Τρικούπης δὲν ἄφησε καμμιά πολιτικὴ διαθήκη;

— Ἄφησε μὲ παλαιά.

— Καὶ τί λέει μέσα;

— Πῶς χαρίζει τὸ χρέος τῆς Ἑλλάδος. . . εἰς τοὺς δανειστάς της, πῶς ρίχνει στὸ Σιμόπουλο μερικὰ. . . *καρόνια*, πῶς δωρεῖ στὸν ἀξιωματικὸ Ράλλη τὸ. . . *τάγμα* του, πῶς ἀφίνει εἰς τὸ Δελιγιάννη τὴν ἀποχώρησίν του γιὰ νὰ τὴν χτυπάη. . . ἀντὶ τῆς Θεοδώρας καὶ. . .

— Στὸν Καλαποθάκη τί ἀφίνει;

— Τὴ θάλασσα ποῦ εἶχε περίσου ἐνοικιάσει, γιὰ νὰ ἐκμεταλλεῖται τὸ *ἀλάτι* της εἰς. . . τὰ κωμειδύλλιά του.

— Καὶ σὲ σένα;

— Ἐμένα μὲ διορίζει *μυροποῦ* τῆς αὐλῆς γιὰ νὰ πέρνω *μυροδῶ* γιὰ τὸ κάθε τι ποῦ μαγειρεύουν στὸ παλάτι.

Καὶ μὲ τὴν τελευταίαν αὐτὴν φράσιν ὁ κ. Παναγιωτίδης ἐβούτηξε ἠδονικῶς τὰ μούτρα του μέσα εἰς τὸ βουρκο, ἐνῶ ἐγὼ τὸ *ἐκβα* *λίωσι*!

ΜΠΟΥΛ—ΝΤΟΥΚ.

ΚΑΝΤΑΔΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΡΙΚΟΥΨΗ

(Ἐξώθεν τοῦ σπητιοῦ).

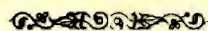
Φεύγεις φεύγεις Χαρίλαε μόνος
καὶ τὸ Ἔθνος ἀφίνεις ἀπόνως,
τὰ μπαγάγια σου πέρνεις μὲ φόρα
καὶ ἀντίο μᾶς λές Λεονώρα!

Ξεπεσμένος λοιπὸν φουκαρᾶ
ἄχ! καὶ σπίτι καὶ κόμμα θ' ἀφήσης
καὶ μὲ τόσο ποῦ ἔχεις παρᾶ
στὴν Ἀσία θὰ πᾶς νὰ γυρίσης.

Τώρα Λόρδος μᾶς γίνεσαι πάλι...
Δρομολόγιον ἀνοίξεις νέον
καὶ μονάχος δικάζεις πάλι
ε' ἔξορτα ε' τ' ἀλήθεια μεγάλη.

Φεύγεις φεύγεις λοιπὸν μᾶς ἀρνεῖσαι
καὶ τοῦ Γάγγου πηγαίνεις τὴ χώρα
γιὰ νὰ δεῖξῃς καλλίτερα τώρα
πῶς ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εἶσαι!

Νιακᾶς

Ο ΚΑΡΑΣ

Συνέντευξις μ' ἑνα ἄλογο

Τὸ εὐρῆκα δεμένο μ' ἑνα χονδρὸ κορδόνι κάτω ἀπὸ
μιὰ ξερὴ ἐλῆά. Ἔτρωγε τὸ κακόμοιρο καὶ δὲν ἤμποροῦσε
νὰ . . . χωρέσῃ.

Ἦτο καρᾶς.

— Λοιπὸν ἀγαπητὲ καρᾶ, θὰ μοι παράσχητε μερικᾶς
πληροφορικὲς χρῆσιμους διὰ . . .

— Ἀ . . . λόγο θέλει θέλει τὸ πράγμα; Ἐμπρὸς ἐ-
ρωτήσατε,

— Τὸ ἀρχικὸν χρώμᾶ Σας ἦτο αὐτό:

— Ὅχι, ὄχι. ἤμην φαρῆς· ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπηρετήσα
εἰς τὴν ἄμαξιν τοῦ τέως ὑπουργοῦ . . . καὶ ὁ σταῦλος
μας ἦτο εἰς τοῦ . . . Μακρυγιάννη ἔγινε ὅπως μὲ βλέ-
πετε.

Καὶ ἐξέφυγε ἀρὰ ἐκ στόματος καρᾶ!

Ἦννόησα.

— Καὶ πῶς ἐπεράσατε κύριε καρᾶ τὰ ἔτη τῆς ὑπη-
ρεσίας Σας,

— Καίτοι καρᾶς τὰ εὐρῆκα *μιαστούρια* φίλε μου.
Φρίκη, φρίκη, φρίκη! Πρῶτ' πρῶτ' ἔπρεπε νὰ ὑπάγωμεν
τὴν κυρίαν ὑπουργοῦ καὶ τὴν δεσποινίδα εἰς τὴν *Καρα* . . .
σταμάτη, τὴν 9ην τὸν ὑπουργὸν εἰς τὸ ὑπουργεῖόν του,
τὴν 10ην τὴν κυρίαν εἰς τὰ *μαγαζεῖα*. τὴν 11ην τὴν δε-
σποινίδα εἰς τὴν *δενδροστοιχείαν*, τὴν 12ην τὸν ὑπουργὸν
εἰς τὸ σπητί του, τὴν 1ην μ. μ. τὰς κυρίας εἰς *περίπα-*
τον, τὴν 2αν τὰ παιδιὰ εἰς τὸ *λύκειον Καρα* . . . *πανα-*
γιώτη, τὴν 3ην τὴν κυρίαν εἰς τοῦ κ. *Καρα* . . . *πυλῶ,*

τὴν 4ην τὸν ὑπουργὸν εἰς τὸ ὑπουργεῖον, τὴν 5ην τὸν
ὑπουργὸν εἰς τὴν Βουλὴν, τὴν 5¹/₂ τὴν κυρίαν εἰς τοῦ
Καρα . . . *κατσάνη* διότι τὴν πονοῦσε τὸ δόντι της, τὴν
6ην εἰς *Φάληρον*, τὴν 7ην εἰς τὴν Βουλὴν διὰ βουλευ-
τὰς μέχρι τῆς 12ης τοῦ μεσονυκτίου, τὸ μεσονύκτιον τὸν
ὑπουργὸν εἰς τὸ σπητί του καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς.

— Εἰς ἐξοχὰς δὲν ἐπηγαίνατε καρᾶ μου;

— Ἐπηγαίναμε εἰς τὸ *δαφρί*.

— Καὶ ἐγυρίζατε πάλιν;

— Δυστυχῶς διὰ νὰ ἐκδράμωμεν τὴν ἐπομένην εἰς
τὴν ὁμόνυμόν μου ὑπερείαν τοῦ Ὑμηττοῦ. Τότε δὴ τότε
κατάκοπος ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου ἐσυρόμεθα ἐνῶ ἡ μά-
στιξ τοῦ ἄμαξηλάτου καταπίπτουσα εἰς τὰς βράχεις μας
ἔκαμνε ν' ἀντηχοῦν αἱ βράχεις τῶν πέριξ ὁρέων.

— Πτωχὸν ζῶον· τὸ εὐτύχημα ὅμως εἶναι ὅτι αἱ
κυρίαι θὰ ἦσαν πολὺ . . . *ἐλαφραὶ* καὶ δὲν θὰ ὑποφέρατε
τόσον.

— Τί λέγετε φίλε μου, δῖεκοψε τὸ πτωχὸν ζῶον,
θέλων νὰ διαμαρτυρηθῇ διὰ τὴν περὶ *ἐλαφρότητος* τῶν
κυριῶν γνώμην μου, ὅτε ἐπιθανάτιος βόγγος ἤρχισε νὰ
τὸ ἀποπνίγη.

— Καὶ τώρα εἶσαι μὲ τὸ *κορδόνι*.

Ὁ καρᾶς εἶχε ἀρχίσει νὰ τὰ *κορδώνει* πλέον.

— Καρᾶ, καρᾶ

Ναὶ . . . *addio* . . . ὁ καρᾶς εἶχε *τινάξῃ* τὰ *πέ-*
ταλα!

Νῆκος

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τὸ ὄνομά της.

Ἦνοιξε τὴν θύραν μετὰ πατάγου, ἐρρίφη ὡς τρελλὸς ἐπὶ
τοῦ τραχήλου της καὶ ἤρχισε νὰ τὴν φιλῇ ἐνῶ ἐκεῖνη ἔκπλη-
κτος προσεπάθει νὰ ἀποσπασθῇ τῶν σιδηρῶν βραχιόνων του.

— Μὲ ἀγαπᾶς λοιπὸν, Μαρία μου, μὲ ἀγαπᾶς καὶ μοῦ τὸ
κρύπτεις, κακὴ!

— Ἀλλὰ ἔλα στὰ μυαλά σου, καλέ! ποῖος σοῦ εἶπε αὐτὰ
τὰ παραμύθια;

Τὴν ἀφῆσε ἐλευθέραν καὶ ἀναπνεύσας μὲ ὄλην τὴν δύνα-
μιν τῶν πνευμένων του ἀπεκρίθη.

— Ἀκουσε! Ἐκαθήμην εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἐσκεπτό-
μην σέ, πάντοτε σέ! Σὲ ἐλάτρευα πρὸ τόσο χρόνου καὶ οὐ-
τε τὸ παραμικρὸν σημεῖον συμπαθείας δὲν μοῦ εἶχες δώσει.
Νὰ μὲ ἀγαπᾶ ἄρα γε, διελογιζόμην! Πῶς νὰ τὸ ἐμάνθανον,
θεέ μου, πῶς νὰ τὸ ἐμάνθανον! Ἐάν ἠρώτων τὰς μαργαρίτας!
Θὰ μοῦ ἀπῆντων βεβαίως διότι αὐταὶ συμπαθοῦν πάντοτε
τοὺς ἐραστάς. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὔρω μαργαρίτας; Αἴφνης μία
οὐρανια ἰδέα μοῦ ἐπῆλθε! Νὰ ἐρωτήσω τὸ ὄνομά σου! Καὶ
ἀμέσως ἐπὶ τὸ ἔργον. Ἦρχισα νὰ τὸ ἀποφυλλίζω καθὼς ἄνθος
στοιχείον πρὸς στοιχείον: *Μ*, μὲ ἀγαπᾶ, *α*, δὲν μ' ἀγαπᾶ, *ρ*,
μ' ἀγαπᾶ, *ι*, δὲν μ' ἀγαπᾶ, *α* . . . μ' ἀγαπᾶ! . . . Ἐτελείωσε,
ἀνέκραξα, μὲ ἀγαπᾶ, μὲ ἀγαπᾶ! Καὶ ἔσπευσα νὰ σὲ φιλήσω.

Ἐκεῖνη μειδιάσασα τοῦ εἶπε:

— Πτωχέ! ἠπατήθης!

— Ἀλλά, πῶς;

— Δὲν ὀνομάζομαι Μαρία, ἀλλὰ . . . *Μαρίκα!*

Μαντῆς

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΕΡΙΠΑΤΟΝ

Φωτοτυπία

—Μά πρέπει, πρέπει να γράφετε μερικά και διά τὸν περιπάτον. Ἡ δειροτομία ἀντιπροσωπεύει σήμερον ὅλην τὴν Ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν. Θὰ εἶνε κρίμα ἂν . . .

Καὶ ἐξηκολούθησεν ἡ χαριτωμένη φίλη μου συνηγοροῦσα ὑπὲρ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὸ «Ἄνω—κάτω» πρακτικῶν τῶν Ἀθηναϊκῶν περιπάτων.

Ὁ κλῆρος ἔπεσεν εἰς τὸν ὑποφαινόμενον ὅστις, σὰς ὀρκίζομαι, ποτὲ δὲν τὰ εἶχε καλὰ μὲ τοὺς καλογήρους καὶ παππάδες. Τὶ νὰ γείνη! θὰ σηκώσω τὸν σταυρὸν τοῦ . . . πρακτικογράφου μὲ τοὺς δακτύλους μου καὶ . . . εἰς τὰς διαταγὰς σας ἀπὸ σήμερον, ὠραῖαι τῆς δειροστοιχίας περιπατήτριαι . . . Θὰ στήσω τὴν φωτογραφικὴν μου μηχανὴν εἰς μίαν καμπὴν τοῦ Ζαπτείου, διὰ πᾶν δὲ πρόσωπον ἀπευθυντέον εἰς τὸν . . . καθέπτῃ σας.

Καὶ τῶρα ἐτοιμασθήτε, νὰ σὰς σερβίρω μίαν ἰδιότυπον καλλονήν, ἡ ὅποια πολὺ ἄργα καὶ ἄραια ἐμφανίζεται εἰς τὸν κῆπον τοῦ Ζαπτείου, πολὺ συχνότερα δὲ εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Ὅποιος τὴν ἀνακαλύψῃ, ἂν μὲν εἶνε ἀρσενικός, τοῦ ἄρκει τὸ εὐτύχημα ὅτι τὴν . . . ἀνεκάλυψε, ἂς λάθῃ τὰ μέτρα του, διὰ νὰ τῆς κάμῃ . . . ποιήματα. Ἄν δὲ θηλυκός, ὀλίγον . . . ξεῖδι δι' ἐνδεχομένην ζηλοτυπίαν.

I

Μάτια γλυκά, στόμα γλυκό, φωνὴ γλυκειά. Ὀλόκληρον κινήτων ζαχαροπλαστεῖον. Παρεῖαι ῥοδινώταται, τράχηλος κύκνου, χεῖρες ἀβραϊ, στήθη παρθενικώτατα, βᾶδισμα ἀβροβατικόν. Καλιζωὸς καὶ αἰσθηματικὴ. Εἴστρολα—ὅταν θέλῃ—εὐφυστάτα λιγωμένα μάτια. Βραχύσωμος. Φύσει καλλιτέχνης. Ἡ χεὶρ τῆς χειρίζεται τὸν χρωστήρα μεθ' ὅσας εὐκολίας πλῆττει τὸ κλειδοκύμβαλον χωρὶς νὰ πλήττουν οἱ ἄλλοι. Ἐνίστε γράφει καὶ στίχους τῆς καρδιάς προτιμωτέρους ἀπὸ «Διπλᾶ καὶ Ἑφτάφυχα» τραγούδι τοῦ Παλαμᾶ. Ἡ κόρη αὐτῆ δύναται νὰ ἀναστατώσῃ οἰανδήποτε καρδίαν ἔστω καὶ ἐκ γρανίτου. Μικρὰ δόσις πονηρίας, περισσὴ φιλαρσεχείας. Ἐξοχος συνεργάτης δι' ἓνα λόγιον καὶ φιλότεχνον.

Γ. Γ. Μανιώδης μὲ τὰς καλογραίας, αὐτῆ ἡ πλασθεῖσα νὰ δρᾷ ἐν τῷ κόσμῳ τῆς νεότητος.

Τελευταία ὦρα. Τηλεγραφικῶς μανθάνω ὅτι διεπράχθη τὸ ἐξῆς ἐξάστιχον:

Ὅποιος σὲ βλέπει νὰ περνεῖς μὲ τ' ἄσπρο φόρεμά σου μεθ' καὶ
[ἔστρελένεται.

Εἶνε ἀγγέλου πέταγμα τὸ κάθε πάτημά σου γι' αὐτὸ ὁ κόσμος φαίνεται

πῶς τριγυρῆ ἀδιάκοπα στὴ κάθε μὲν ματὰ σου . . .

καὶ εὐτυχῶς συνέχεται . . . δὲν ἔχει.

Τὶ σὲ μέλλει. . . .

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Εἶσαι πλᾶσμα ὅπως εἶσαι
Μά θὰ ἦσο Ἄφροδίτη
Ἄν δὲν εἶχες τέτοια μάτια
Τέτοια φρύδια, τέτοια μύτη!

Νίκος

Ε Δ Ω Κ Ε Κ Ε Ι

Ἦλθε τὸ ἔαρ καὶ αἱ μέλισσαι μὲ τὰ Κέντρα των ἤρχισαν νὰ πετώσιν εἰς διαφόρους τῆς Ἑλλάδος ἐπαρχίας καὶ νὰ κεντώσιν, ὅπως ἀκινδύνως ἐννοεῖται, τὰ φιλοπαίγμονα παιδιά, ἅτινα θέλουσι νὰ πειράζωσι καὶ νὰ φανερώνωσι τὰς κεκρυμμένας φωλεὰς των.

Καὶ ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου ὑπάρχει μία φωλεὰ μελισσῶν, αἵτινες κεντῶσι διὰ τοῦ Κέντρου των τοὺς νεκρούς! Δηλιγιαννικούς ἀντιπάλους των κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ κ. . . . Πρασίνου, Γαλανοῦ, Ἐρυθροῦ, Λευκοῦ, οὗτ' ἐγὼ δὲν ξεύρω τί εἶνε.

Ἐπανέλαβε τὸ μέγα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κατὰστημα Κέντρον τὰς χάριν τῶν ἐκλογῶν διακοπέσας ἐργασίας του πρό τινων ἡμερῶν.

Τὸ Ἀνεξάρτητον Ἐκλογικὸν Κέντρον μένει τῷ ὄντι ἀνεξάρτητον, μὴ ἐξαρτηθὲν οὔτε ἀπὸ τῆς εὐνοικῆς ψήφου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Φίλιπτον «Ἀστάκι» μου, τὸ Ἀνεξάρτητον Ἐκλογικὸν Κέντρον κατὰ τὰς τελευταίας πρὸ τῶν ἐκλογῶν ἡμέρας ἠλέκτρισε καὶ ἐβαυκάλισεν, ὑπνώτισε καὶ ἀπεκοίμισε τὰς διανοίας τῆς φιλελευθέρου Ἀκαδημαϊκῆς νεολαίας τῆς πρωτεύουσας διὰ τῶν λόγων τῶν Λευκῶν, Πρασίνων καὶ Γαλανῶν του, ἀλλ' οὐδένα φιλελευθέρον πολιτὴν ἠδυνήθη νὰ φενακίσῃ.

Ὁ κ. Μυριανοῦσης ἰδὼν ὅτι ἐκλέγονται βουλευταί, ὡς ὁ κ. Κουμουνοῦρος, διὰ τοῦ κλήρου, σκέπτεται εἰς προσεχεῖς ἐκλογὰς νὰ ὑποβάλλῃ τὴν ὑποψηφιότητά του.

Ὁ κ. Κωνσταντινίδης ἀπορεῖ διὰ τὴν ἀποτυλίαν του, ἀφοῦ ἐμοίρασεν ὅλας τὰς εἰκόνας του τὰς ὁποίας ἐτύπωσε.

Ἡ βουλή θὰ στερηθῇ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ὅπως ἐστερήθη αὐτοῦ καὶ ἐν ἄλλο φιλανθρωπικὸν κατὰστημα πρὸ ὀλίγων μηνῶν.

Ῥαμπαγᾶς

Θέατρον Τσόχα.

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἔκαμεν ἐναρξιν τῶν παραστάσεων τοῦ τῷ Μέγα Ἱπποδρόμῳ τῶν κ. κ. Depaoli καὶ Marasso. Ὁμολογουμένως εἶναι τὸ τελειότερον ἐξ ὅσων εἶδον μέχρι τοῦδε αἱ Ἀθῆναι. Ἡ σημερινὴ παράστασις ἔσται ποικίλη καὶ ἀειοθέατος.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΓΙΑΤΡΑΚΗ

Ὁδὸς Αἰόλου ἀριθμὸς 140

(κάτωθεν Ξενοδοχείου Μασσαλας).